

ΤΑ ΜΥΣΤΗΡΙΑ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

ΠΟΣΕΣ ΦΟΡΕΣ ΖΗ Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ;

Πόσες φορές ζούμε; — Το μυστηριώδες συναίσθημα της προϋπάρξεως. — «Εδώ έχω ξαναφάει!» — Άπεριες για την πρόωρη μέριμνα των μεγάλων ανδρών. — «Γνωρίζω τον δρόμο μου». — Έρραται που συναντήθηκαν και μετά θάνατον. — «Νομίζω, πως κάποτε σ'αξέσκωσα!» — «Βασιλίσα! με θυμάσαι!»

Πρέπει τάχα να πιστεύουμε ότι η γέννησή μας δεν είναι τίποτα άλλο παρά ένας ξαναγεννησιμότητάς μας στην Γη, και ότι πριν γεννηθούμε, σε περασμένες εποχές, η ψυχή μας είχε ξαναφάει στη γη μέσα στα σώματά διαφόρων ανθρώπων; Πρέπει να πιστεύουμε στη μετεμψύχωση; Ναι το σκεφθή μόνον κανείς τον καταλαβαίνει τρόμος. Κι όμως πολλοί πνευματιστές μ' επικεφαλής τον γνωστόν Άγγλον πνευματιστήν και συγγραφέα Κόναν Ντόουλ, υποστηρίζουν αυτήν την άποψη του πνευματισμού και φαντάζονται ότι ένας άνθρωπος που γεννιέται δεν έρχεται για πρώτη φορά στη γη, αλλά ότι είχε φάει και στο παρελθόν. Πολλοί άνθρωποι ως τώρα έχουν δείξει φανερά σημεία μετεμψύχωσης. Αυτοί οι άνθρωποι νοιώθουν ένα έπιμονο και περιεργό συναίσθημα ότι ξανάζησαν στη γη. Στην Μπουρμα, άποικία της Άγγλιας, όλοι οι Ιθαγενείς πιστεύουν ότι, όταν πεθαίνουν γυρίζουν πάλι στη γη μ' άλλη όμως μορφή. Τα μικρά παιδιά μάλιστα διηγούνται πως περνούσαν στη πρώτη τους ζωή, πριν γεννηθούν, με μία σύζυγία κι' άκριβολογία καταπληκτική.

Νά τώρα διάφορα, έκπληκτικά γεγονότα, τα όποια μονάχα με την μετεμψύχωση δικαιολογούνται. Στην Άγγλία, προ όλίγων χρόνων μία νέα 15 χρονών είχε πάει μαζί με τον πατέρα της να ιδη μία παλιά εκκλησία του 14ου αιώ- νος, στο χωριό Άναουκισάιρ. Σ' αυτό το χωριό πήγαινε για πρώτη της φορά. Ξάν μπήκε όμως μέσα κι' άρχισε να περιεργάζεται το έσωτερικόν της εκκλη- σίας, σταμάτησε για μία στιγμή, κύτταξε γύρω της, και φώναξε: — Έδώ σ' αυτή την εκκλησία έχω ξαναφάει... Ο πατέρας της τότε παραευνέτηκε και της είπε ότι αυτό ήταν αδύνατο γιατί πρώτη φορά που έπήγαινε σ'αυτήν την εκκλησία. Η κόρη του όμως επέμενε και για να επιβεβαίωση αυτά που είχε, έπρόσθεσε:

— Μπαμπά σ' αυτή την εκκλησία έρχομουνά κάθε Κυριακή άπ' αυτό έκει το μέρος, ποτέαν πρώτα μία πόρτα.

Κι' έδειξε με το χέρι της προς τ' άριστερόν μέρος την φαντα- στικήν είσοδο της εκκλησίας.

Όταν ύστερα βγήκαν έξω και κάνανε το γύρο του παληού αυ- του κτιρίου βρεθήκανε έξω από το μέρος άκριβώς από το όποιο προηγουμένως ή κόρη ίσχυρίζότανε ότι έβρισκε στην εκκλησία. Ο πατέρας της πράγματι παρατήρησε μία πόρτα εκεί κοντά ή όποια όμως έμεινε άχρησιμοποίητη γιατί εΐταν σε κατάσταση τρισαθλίας άπ' το πέραςμα του χρόνου. Έγνοείται, ότι άπ' το έσωτερικό μέ- ρος της εκκλησίας δεν διακρινότανε καθόλου.

Πώς συνέβη τώρα, αυτή ή νέα να έπιμένη και να λήη πως στην εκκλησία αυτή είχε ξαναπάει να δείχνη δέν την παλιά της είσοδο που δεν διακρινότανε καθόλου; Πώς συνέβηκε αυτό άφου ήταν έξακριβωμένο ότι δεν είχε πάει άλλη φορά σ' αυτό το μέρος; Άλλη εξήγησις δεν υπάρχει παρά ή της μετεμψύχωσης.

Ένας Άγγλος στρατιώτης όταν πήγε να ύπηρετήση στην Αί- γυπτο έμαθε την Άραβική γλώσσα μέσα σε πέντε βδομάδες και την μιλούσε τόσο καλά όπως θα την μιλούσε κι' ένας Ιθαγενής. Ο Μόζσαρτ συνέθεσε τα μουσικά του κομμάτια σε ήλικίαν πέντε χρονών. Ο Ίερειμίας Μπενδάν διάβαζε Γαλλικά βιβλία σε ήλικίαν έπτά χρονών, ενώ στο σχολείο που πήγαινε δεν παρακολούθησε παρά μόνο τρείς φορές το μάθημα της Γαλλικής.

Ένας πάλι Γάλλος συνταγματάρχης διηγότανε στους φίλους του μ' όλες τις λεπτομέρειες τη σκηνη της συλλήψεώς του κατά τη Γαλλική Έπανástαση. Φαίνεται πως ο στρατιωτικός αυτός ήταν θυμά της γκιλοτίνας. Και πράγματι ότι είχε άποδείχθηκε ίληθινό.

Ένας Άγγλος, όνόματι Φράνκ Ουάιτ, είχε πάει στη Νέα Υόρκη το έτος 1914. Όποιος ξέρει την παλιά πόλη της Νέας Υόρκης με τους στενούς δρόμους και τα παλιά της σπί- τια, σαν άντικρύση τη σημερινή της άλλαγή θα δυσκολευτήη να την γνωρίση. Όταν όμως, ο Φράνκ Ουάιτ έφτασε στο κέντρο της πόλεως κοντά στο Μίνστερ, φώναξε απότομα: «Αυτούς εδω τους δρόμους τους ξέρω, άν και ειη ή πρώ- τη φορά πούρχομαι στη Νέα Υόρκη!»

Ο φίλος του που τον συνώδεσε νομίζον- τας πως μ' αυτά που τουλεγε του άστειεύοντανε του πρότεινε να τον οδηγήση στην πιδ παλιά συνοικία της πόλης, άφου όμως του κλειση τα μάτια πρώτα. Ο Φράνκ Ουάιτ δεν άπέκρουσε αυτήν την πρόταση και με τα μάτια δεμένα ώδηγησε το φίλο του και εΐθειαν στο μέρος που τουχε υποδείξει. Βαδίζοντας δέ στάθηκε στη μέση ενός στενού δρόμου και τούτσε:

— Έδώ κάποτε ήταν ένας πανδοχεύς. Είμαι άπολύτως βέβαιος. Και πράγματι ύστερα από πολλές έρευνες στους διάφορους πα- ληούς χάρτες της πόλης της Νέας Υόρκης, τα λόγια του Φράνκ Ουάιτ βγήκαν άληθινά και ή ύπαρξις του πανδοχείου δεν διεψεύσθηκε.

Σε μίαν εργατική πόλη της Άγγλιας, ένας νέος εργατής βγαί- νοντας άπ' το θέατρο μετά την παράσταση, παρατήρησε πως συμ- βάδιζε με κάποιον άγνωστό του που δεν τον είχε ιδει άλλη φορά. Έξαφνα όμως ή «ληθαργόσα σκέψη» της προ δύο χιλιά- δων χρόνων ανάμνησής του, ξύπνησε και γυρίζοντας προς τον άγνωστό του κύριο που βρισκότανε πλάι του, τούτσε:

— Νομίζω ότι κάποτε σ'αξέσκωσα! — Μάλιστα! άπάντησε ο άλλος στρέφοντας προς αυτόν το περιεργό βλέμμα του. Κι' άν δεν άπατώμαι, έγω βρισκόμουνά μέσα σε μία άμαξα, στη Ρώμη, τη στιγμή που μου έπιτεθήκατε! Ο εργατικός άνθρωπος κούνησε καταφατικά το κεφάλι του, κι' οι δύο τότε θυμηθήκανε το περιστατικό αυτό μ' όλες της λεπτομέρειες.

Ο ήθοποιός Άλφρέδος Ρήος κάνοντας τον περιπατόν του στην Στράντ του Λονδίνου, είδε έξαφνα μία γυναίκα που το πρόσωπο της του ξενόφησε στημένη μία άόριστη και μακρονη άνάμνηση την πλησίασε με πεποίθηση και τεινώντας σ' αυτήν το χέρι, της ειπε:

— Βασιλίσα! Αυτή στ' έκονσμα αυτού του όνόματος ξαφνιάστηκε και τον κύτταξε. Φάνηκε πως συλ- λογιζότανε κάτι. Και πράγματι ή γυναίκα αυτή τον γνώριζε μ' άδεν μπορούσε να θυμηθήη που και πως είχε κάνει τη γνωριμία του. Ύστερα αυτό το παράξενο όνομα «Βασιλίσα» της βούιζε άκόμη στ' αυτιά.

Ο ήθοποιός τότε της ειπε ότι είχαν γνωρισται μ' ότι είχαν έρωτευθει και παντρευται στη νήσο Χιο προ 2.000 χρό- νων.

Άν παραδεχόμμε ότι αυτό δεν εινε δυνατόν να εινε άλη- θές, τότε γιατί αυτή ή άμοιβαία συγκίνηση όταν συναντήθηκαν στην δευτερή των αυτή ύπαρξη! Για ποιά αίτια να νομίζουμε πως γνωρίζονται; Όστε ύπάρχει κάποιον πρόβλημα προς λύση που όμως ειν' αυτό; Άσφαλώς εινε το πρόβλημα της μετεμψύ- χωσης.

Οι όπαδοί του Βούδδα, οι όποιοι μαζί με τους θεοσοφι- στάς άνέρχονται εις όκτακόσια εκατομμύρια πιστεύουνε στην μετεμψύχωση καθώς και όλοι σχεδόν οι άνατολικοί λαοί.

